

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.12.2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, ECLI:CZ:NS:2007:29.ODO.1222.2005.1

Číslo: 103/2008

Právní věta:

Nevztahuje-li se důvod neplatnosti smlouvy na rozhodčí doložku týkající se sporů z této smlouvy, nemá neplatnost smlouvy vliv na platnost rozhodčí doložky. Týká-li se rozhodčí doložka (smlouva) všech sporů, které by v budoucnu vznikly z určitého právního vztahu (smlouvy), vztahuje se i na spor o určení neplatnosti odstoupení od smlouvy.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.12.2007

Spisová značka: 29 Odo 1222/2005

Číslo rozhodnutí: 103

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Neplatnost právního úkonu, Odstoupení od smlouvy, Řízení před soudem, Rozhodčí doložka

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 22. 11. 2004 zamítl žalobu o zrušení rozhodčího nálezu vydaného dne 29. 4. 2004 rozhodci JUDr. P. K., Doc. JUDr. N. R., CSc., a prof. Dr. et Mgr. A. B., Dr.h.c., v rozhodčím řízení vedeném o žalobě podané žalovanou vůči Fondu národního majetku (dále jen „Fond“, popř. „původní žalobce“) dne 7. 3. 2002 o zaplacení částky 2 149 851 250 Kč s příslušenstvím, s eventuálním petitem o určení neplatnosti odstoupení od smlouvy o prodeji a koupi akcií ze dne 19. 12. 1996, jímž bylo rozhodnuto o uložení povinnosti Fondu zaplatit žalované částku 2 051 096 000 Kč s 2% úrokem z prodlení ročně od 29. 4. 2004 do zaplacení, o zamítnutí žaloby v rozsahu částky 98 755 250 Kč, o zastavení řízení o návrhu na určení neplatnosti odstoupení od smlouvy o prodeji a koupi akcií ze dne 19. 12. 1996, o uložení povinnosti Fondu zaplatit žalované částku 954 064,15 Kč jako náhradu uhrazeného poplatku za rozhodčí řízení, o zamítnutí žaloby v rozsahu uplatněného nároku na náhradu částky 45 935,85 Kč jako poplatku za rozhodčí řízení, o povinnosti Fondu nést v rozsahu částky 803 650 Kč náklady na provedení důkazu znaleckým posudkem zpracovaným Doc. Ing. R. H., Dr. a výsledkem znalkyně s tím, že na tuto povinnost se započítává záloha poskytnutá Fondem ve výši 443 000 Kč, o povinnosti Fondu uhradit žalované částku 360 650 Kč v souvislosti s úhradou nákladů znalce, o vrácení přeplatku ze zálohy na náklady znaleckého posudku a důkazu výsledkem znalce ve výši 32 350 Kč žalované, o povinnosti Fondu

zaplatit žalované částku 14 341 879,12 Kč jako náhradu právního zastoupení a o zamítnutí žaloby v rozsahu částky 2 837 081,88 Kč jako nároku žalované na náhradu nákladů právního zastoupení (dále jen „rozhodčí nález“).

Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování k závěru, že není naplněn žádný z Fondem tvrzených důvodů pro zrušení rozhodčího nálezu podle ustanovení § 31 písm. a), b), c), e) a g) zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „zákon“).

V r c h n í s o u d v Praze k odvolání Fondu rozsudkem ze dne 12. 4. 2005 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že rozhodčí nález zrušil.

Odvolací soud, vycházející ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, především zdůraznil, že „základním a nepominutelným předpokladem každého rozhodčího řízení“ je rozhodčí smlouva, jejíž platností se dále zabýval. V této souvislosti uzavřel, že rozhodčí smlouva obsažená v čl. XI., bodu 11.2. smlouvy o prodeji a koupi akcií ze dne 19. 12. 1996 (dále jen „smlouva“) má povahu rozhodčí doložky ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) zákona a týká se „řešení celého okruhu možných sporů jen rámcově ohraničených původem ve vztazích ze smlouvy“. Přitom „povaha smlouvy, tj. v zásadě smlouvy upravující podmínky prodeje a koupě cenných papírů, je taková, že nepochybně lze spory z ní obecně podřídít rozhodčímu řízení“.

Námítku Fondu ohledně neplatnosti smlouvy shledal odvolací soud (shodně se soudem prvního stupně) nedůvodnou. Závěr rozhodčího senátu, podle něhož jsou „některé části smlouvy neplatné“ (jakož i názor Fondu o neplatnosti smlouvy jako celku) – pokračoval odvolací soud – se totiž na rozhodčí doložku nevztahují. V této souvislosti dále s poukazem na ustanovení § 267 odst. 3 obč. zák. akcentoval, že „smluvní praxe sice inklinuje více k tomu založit rozhodčí smlouvu právě jako součást textu jiné smlouvy, nic to však nemění na tom, že i v případě rozhodčích smluv, jak je má na mysli ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) zákona, mohla by vždy být uzavřena rozhodčí smlouva jako smlouva zcela samostatná, a to nejen z hlediska samostatné listiny, ale i v jiném čase než smlouva, ke které se váže“. „Platnost rozhodčí smlouvy, i když má podobu jen rozhodčí doložky, je tak nutno vždy posuzovat jako smlouvu zcela samostatnou, jen technicky vloženou do textu jiné smlouvy.“ Jelikož „platnost rozhodčí smlouvy nemůže být závislá na platnosti základní smlouvy“ a „platnost rozhodčí smlouvy je nutno vždy posuzovat zcela nezávisle na platnosti smluv, ze kterých spor, jenž má být posouzen, vyvěrá“, vyhodnotil odvolací soud rozhodčí smlouvu jako platnou.

Se soudem prvního stupně se odvolací soud ztotožnil i v závěru, že rozhodčí nález byl vydán ve věci, o níž bylo možno uzavřít platnou rozhodčí smlouvu.

Přitom s poukazem na ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 4, § 24 a § 30 zákona, jakož i na ustanovení § 99 a § 135 o. s. ř. uzavřel, že jak předmět rozhodčího řízení vymezený žalobou (určení neplatnosti odstoupení od smlouvy), tak i změněný předmět řízení (požadavek na náhradu škody) mají majetkovou povahu (v obou případech jde o majetkový spor) a lze o nich uzavřít smír.

Proto odvolací soud neshledal důvody pro zrušení rozhodčího nálezu ve smyslu ustanovení § 31 písm. a) a b) zákona.

Na rozdíl od soudu prvního stupně však dospěl odvolací soud k závěru, že je naplněn důvod pro zrušení rozhodčího nálezu ve smyslu ustanovení § 31 písm. c) zákona, když ve věci se zúčastnil rozhodce, který nebyl ani podle rozhodčí smlouvy, ani jinak povolán k rozhodování. Předmětem původní rozhodčí žaloby totiž bylo určení, zda jednání Fondu „směřující k odstoupení od smlouvy“ je platné, přičemž „k posouzení tohoto skutku, k platnosti tohoto jednání“ stanovil Fond v souladu s rozhodčí smlouvou „za sebe Doc. R.“. „Rozhodčí senát si však přisvojil právo rozhodnout o zcela jiném, než původní žalobou označeném skutku“, a to o tom, zda Fond „jiným jednáním nebo

opomenutím, nutně odlišným od odstoupení od smlouvy, porušil své povinnosti ze smlouvy a zda tím způsobil škodu“. „K posouzení tohoto skutku však žádný z rozhodců, zejména Doc. R., povolání nebyli.“

Proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobě na zrušení rozhodčího nálezu vyhověl.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu podal Fond i žalovaná dovolání, přičemž žalovaná své dovolání podáním ze dne 8. 2. 2006, došlým Nejvyššímu soudu 9. 2. 2006, vzala zpět.

Nejvyšší soud proto řízení o žalovanou podaném dovolání ve smyslu ustanovení § 243b odst. 5, věty druhé, o. s. ř. zastavil.

Původní žalobce (Fond) v dovolání odvolacímu soudu vytknul, že ačkoliv postupoval správně, když rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě o zrušení rozhodčího nálezu vyhověl, pochybil, nevyjádřil-li ve výroku rozhodnutí, z jakých důvodů vypočtených v ustanovení § 31 zákona rozhodčí nález zrušil, a neshledal-li důvody pro zrušení rozhodčího nálezu podle ustanovení § 31 písm. a) a b) zákona. Vědom si ustanovení § 236 odst. 2 o. s. ř., podle něhož dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné, vyjádřil přesvědčení, že „právní důvod zrušení rozhodčího nálezu je provázen významnými právními důsledky“ (viz. § 34 zákona), pročez měl soud do výroku svého rozhodnutí „zakomponovat“ nikoliv jen samotnou zrušující kauzuli, ale též odkaz na odpovídající ustanovení zákona, aby bylo postaveno najisto, který „z orgánů“ je oprávněn ve věci dále jednat a rozhodnout, zda soud či rozhodci. Jestliže tak odvolací soud neučinil, odebral účastníkům možnost řádné procesní obrany „při rozporování dostatku pravomoci toho či onoho orgánu“.

Fond dále zdůrazňuje, že pro účely posouzení, zda-li jde o spor majetkový, je rozhodující výlučně vymezení předmětu sporu žalující stranou v rámci jejích skutkových tvrzení a žalobního návrhu. Nárok uplatněný v rozhodčím řízení, tj. požadavek na určení neplatnosti odstoupení od smlouvy přitom – pokračuje Fond – majetkovým nárokem není, když jde výlučně o „posouzení platnosti či neplatnosti jednostranného právního úkonu“, které „nezakládá mezi stranami sporu žádná práva mající majetkový charakter“ ve smyslu zákona. Navíc takto uplatněný nárok „již ze své podstaty uzavření smíru nepřipouští“, neboť v případě, kdy je předmětem sporu určení, zda konkrétní právní úkon je platný či nikoliv, smír uzavřít nelze. Odstoupení od smlouvy je právním úkonem, který má „jednorázový účinek“ na trvání smluvního vztahu, existují-li předpoklady pro jeho uskutečnění, přičemž „dodatečně nelze uzavírat jakoukoliv dohodu, která by tento úkon činila platným či naopak neplatným“.

Konečně Fond namítá, že v projednávané věci měl odvolací soud rozhodčí nález zrušit i z důvodu uvedeného v ustanovení § 31 písm. b) zákona, tj. pro neplatnost sjednané rozhodčí doložky. V této souvislosti poukazuje na závěr rozhodčího senátu o neplatnosti „některých ustanovení“ smlouvy, a to pro rozpor s usnesením vlády České republiky č. 485 z roku 1996, jímž vláda rozhodla o privatizaci „společnosti NH“ a pověřila Fond uzavřít s žalovanou smlouvu. V situaci, kdy shora zmíněné usnesení vlády neupravovalo možnost stran smlouvy sjednat rozhodčí doložku, je rozhodčí doložka podle názoru Fondu neplatná.

Vzhledem k tomu, že za dovolacího řízení byl s účinností k 1. 1. 2006 zákonem č. 178/2005 Sb. zrušen Fond a do všech jeho práv a povinností vstoupil stát, s tím, že působnost Fondu přešla na Ministerstvo financí, Nejvyšší soud usnesením ze dne 28. 2. 2006 odkazuje na ustanovení § 107 odst. 1 a 3 o. s. ř., rozhodl, že v řízení bude jako se žalobkyní pokračováno s Českou republikou – Ministerstvem financí.

Dále se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání žalobkyně, a to zejména z pohledu její subjektivní legitimace (§ 218 písm. b/ a § 243b odst. 5 o. s. ř.).

Jelikož žalobkyně v řízení byla – posuzováno podle výroku rozhodnutí odvolacího soudu – úspěšná, když její žalobě na zrušení rozhodčího nálezů bylo vyhověno, je pro řešení otázky subjektivní přípustnosti dovolání rozhodující, zda by se mohlo její postavení, posuzováno z procesního hlediska, zlepšit, shledal-li by soud důvody pro zrušení rozhodčího nálezů nejen podle ustanovení § 31 písm. c) zákona, nýbrž i podle ustanovení § 31 písm. a) nebo b) zákona.

V této souvislosti Nejvyšší soud zdůrazňuje, že důvod, pro který byl zrušen rozhodčí nález (potud, zda bude k návrhu některé ze stran pokračovat v jednání ve věci samé a tuto věc rozhodne soud /§ 34 odst. 1 zákona/ nebo zda půjde o situaci předvídanou ustanovením § 34 odst. 2 zákona), je nepochybně významný z hlediska právní jistoty stran co do pravomoci rozhodců (nebo soudu) k dalšímu projednání a rozhodnutí věci po právní moci rozhodnutí o zrušení rozhodčího nálezů. Ačkoliv z občanského soudního řádu ani ze zákona nelze dovodit, že by důvod, pro který byl rozhodčí nález zrušen, musel být výslovně uveden ve výroku rozhodnutí soudu, který o žalobě o zrušení rozhodčího nálezů rozhodl, je z hlediska dalšího postupu předvídaného ustanovením § 34 zákona za účelem odstranění možných pochybností vhodné a žádoucí, aby výrok rozhodnutí soudu o zrušení rozhodčího nálezů obsahoval i to, zda k návrhu některé ze stran bude soud v jednání ve věci samé pokračovat a věc rozhodne nebo zda rozhodčí smlouva zůstává v platnosti. Případná absence takového výroku pak sama o sobě nečiní rozhodnutí soudu nesprávným, má však za následek, že dovolací námitky, podle nichž měl být rozhodčí nález zrušen i z důvodu uvedeného ustanovení § 31 písm. a) nebo b) zákona, nesměřují proti důvodům rozhodnutí, nýbrž do věci samé.

Dovolání žalobkyně proti měnícímu výroku rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé je proto přípustné; není však důvodné.

N e j v y š š í s o u d proto dovolání žalobkyně zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 2 zákona strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a sporů vyvolaných prováděním konkursu nebo vyrovnání, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva) (odstavec 1). Rozhodčí smlouvu lze platně uzavřít, jestliže strany by mohly o předmětu sporu uzavřít smír (odstavec 2). Rozhodčí smlouva se může týkat a) jednotlivého již vzniklého sporu (smlouva o rozhodci), nebo b) všech sporů, které by v budoucnu vznikly z určitého právního vztahu nebo z vymezeného okruhu právních vztahů (rozhodčí doložka) (odstavec 3). Není-li v rozhodčí smlouvě uvedeno jinak, vztahuje se jak na práva z právních vztahů přímo vznikající, tak i na otázku právní platnosti těchto právních vztahů, jakož i na práva s těmito právy související (odstavec 4). Rozhodčí smlouva váže také právní nástupce stran, pokud to strany v této smlouvě výslovně nevyloučí (odstavec 5).

Podle ustanovení § 31 zákona soud na návrh kterékoliv strany zruší rozhodčí nález, jestliže a) byl vydán ve věci, o níž nelze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu, b) rozhodčí smlouva je z jiných důvodů neplatná, nebo byla zrušena anebo se na dohodnutou věc nevztahuje.

Ustanovení § 34 zákona určuje, že zruší-li soud rozhodčí nález z důvodů uvedených v § 31 písm. a) nebo b), pokračuje k návrhu některé ze stran po právní moci rozsudku v jednání ve věci samé a tuto věc rozhodne (odstavec 1). Zruší-li soud rozhodčí nález z jiného důvodu, než je uveden v odstavci 1, zůstává rozhodčí smlouva v platnosti. Rozhodci zúčastnění na rozhodčím nálezu, který byl zrušen, jsou z nového projednání a rozhodování věci vyloučeni. Nedohodnou-li se strany jinak, budou noví rozhodci jmenováni způsobem původně určeným v rozhodčí smlouvě nebo podpůrně podle ustanovení tohoto zákona (odstavec 2).

Podle ustanovení § 99 o. s. ř., připouští-li to povaha věci, mohou účastníci skončit řízení soudním smírem (odstavec 1, věta první).

Je-li součástí jinak neplatné smlouvy dohoda o volbě práva nebo tohoto zákona (§ 262) nebo dohoda o řešení sporu mezi smluvními stranami, jsou tyto dohody neplatné pouze v případě, že se na ně vztahuje důvod neplatnosti. Neplatnost těchto dohod se naopak netýká neplatnosti smlouvy, jejíž jsou součástí (§ 267 odst. 3 obch. zák.).

Vycházejí z výše uvedených ustanovení a z rozhodčí doložky obsažené v článku XI. bodu 11.2. smlouvy (která zní: „Fond a žalovaná se budou snažit dosáhnout přátelského řešení jakýchkoliv sporů, které mohou vzniknout podle této smlouvy. Nebudou-li však schopni vyřešit jakýkoliv spor přátelskou cestou, bude tento spor vyřešen závazným rozhodčím řízením podle zákona č. 216/1994 Sb. třemi rozhodci, z nichž po jednom jmenuje každá ze stran a pokud se tito neshodnou na třetím, předsedajícím rozhodci, bude tento třetí rozhodce vybrán losováním ze všech rozhodců vedených u Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR se sídlem v Praze. Fond i žalovaná se tímto neodvolatelně zřikají práva předložit takové spory nebo se odvolat k jakémukoliv soudu. Místo konání rozhodčího řízení bude v Praze. Toto podřízení se a souhlas s rozhodčím řízením bude specificky vynutitelné. Jakýkoliv výrok vynesený rozhodčím soudem bude konečný a závazný pro obě strany a soudní řízení na základě vyneseného výroku může být zahájeno před kterýmkoliv příslušným soudem“), shledává Nejvyšší soud právní závěry odvolacího soudu, podle nichž nebyl důvod pro zrušení rozhodčího nálezu podle ustanovení § 31 písm. a) a b) zákona, správnými.

V projednávané věci není sporu o tom, že smlouva (rozuměj smlouva o prodeji a koupi akcií) uzavřená mezi Fondem a žalovanou 19. 12. 1996 má majetkovou povahu, přičemž rozhodčí doložka se (podle jejího výslovného znění – viz výše) týká všech sporů, které podle smlouvy mohou vzniknout. Skutečnost, že předmětem řízení byla původně žaloba o určení neplatnosti odstoupení od smlouvy, pak neznamena, že by nešlo o spor vzniklý podle smlouvy, když jde o řešení otázky, zda stranám smlouvy nadále svědčí smlouvou založená práva a povinnosti. Přitom vzhledem k možným dopadům odstoupení od smlouvy do majetkových poměrů smluvních stran Nejvyšší soud považuje i spor o určení neplatnosti odstoupení od smlouvy za spor majetkový. Arbitrabilitu sporu o platnost odstoupení od smlouvy pak lze dovodit i z ustanovení § 2 odst. 4 zákona; strany sporu totiž nezúžily rozsah rozhodčí doložky, protože se tato vztahuje jak na práva ze smlouvy přímo vznikající, tak i na otázku právní platnosti smlouvy, jakož i na práva s těmito právy související. Vztahuje-li se tedy obecně rozhodčí doložka i na spor o platnost smlouvy (její vznik), není žádný důvod pro to, aby se nevztahovala na spor o další trvání, resp. zánik smlouvy.

Důvodnou Nejvyšší soud neshledává ani výhradu žalobkyně, podle níž je rozhodčí smlouva neplatná, jelikož by strany nemohly o předmětu sporu uzavřít smír (§ 2 odst. 2 zákona).

Povaha věci připouští uzavření smíru zpravidla ve věcech, v nichž jsou účastníci v typickém dvoustranném poměru, jestliže hmotné právní úprava nevylučuje, aby si mezi sebou upravili právní vztahy dispozitivními úkony. Z uvedeného vyplývá, že povahou věci je vyloučeno uzavřít smír zejména: a) ve věcech, v nichž lze zahájit řízení i bez návrhu (§ 81 o. s. ř.); ve věcech, v nichž se rozhoduje o osobním stavu (§ 80 písm. a/ o. s. ř.), a ve věcech, v nichž hmotné právo nepřipouští

vyřízení věci dohodou účastníků právního vztahu (srov. např. Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, str. 434, jakož i důvody rozhodnutí uveřejněného pod číslem [23/2007](#) Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 23/2007“). V důvodech [R 23/2007](#) přitom Nejvyšší soud vysvětlil, že smír lze uzavřít i ve věcech o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není (§ 80 písm. c/ o. s. ř.), když rozhodující pro zákonem vymezenou možnost uzavření soudního smíru jsou pouze podmínky jeho přípustnosti (konkretizované podle zmíněných kritérií pro projednávanou věc).

V poměrech ustanovení § 2 odst. 2 zákona jde o nedostatek arbitrability jen u těch sporů, u nichž povaha věci nepřipouští uzavřít smír; to, zda by (konkrétní) smír účastníků mohl být soudem schválen, pak nemá na platnost rozhodčí smlouvy vliv. Možnost smluvních stran vyřešit smírem otázku, zda se některá z nich dopustila porušení povinnosti určené smlouvou, pak zprostředkovaně vyplývá i z ustanovení § 349 odst. 1 obch. zák., jež umožňuje se souhlasem druhé strany odvolat nebo měnit účinky odstoupení.

Konečně Nejvyšší soud neshledává důvodnou ani výhradu žalobkyně, že je dán důvod ke zrušení rozhodčího nálezu podle ustanovení § 31 písm. b) zákona, tj. pro neplatnost sjednané rozhodčí doložky.

Jak správně zdůraznil odvolací soud, vztah hlavní smlouvy (smlouvy o prodeji a koupi akcií) a v ní obsažené rozhodčí doložky výslovně upravuje ustanovení § 267 odst. 3 obch. zák. V intencích tohoto ustanovení by mohla být dohoda o řešení sporu smluvními stranami neplatná pouze tehdy, vztahovali by se na ni důvod neplatnosti hlavní smlouvy. V situaci, kdy se důvod, pro který rozhodci shledali absolutně neplatným článek 8.2. smlouvy (pro rozpor s ustanovenými § 18 a § 20 zákona č. 171/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky ve věcech převodů majetků státu na jiné osoby a o Fondu národního majetku České republiky, v souvislosti s ustanovením § 10a zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby), bez jakýchkoliv pochybností na rozhodčí doložku nevztahuje a kdy samotná skutečnost, že usnesení vlády České republiky č. 485 z roku 1996 „neupravovalo možnost stran smlouvy sjednat rozhodčí doložku“, důvodem neplatnosti rozhodčí doložky být nemůže, je právní posouzení věci odvolacím soudem co do neexistence důvodu pro zrušení rozhodčího nálezu podle ustanovení § 31 písm. b) zákona správné.

Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.